

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

DOVRoudJANSKY GLASSE

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ КОМИТЕТЪ.

== Урежда редакционенъ Комитетъ. ==

Единъ брой 20 ст.

Телефонъ на редакцията № 368.

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 20 ЛЕВА.
6 МЪСЕЦИ 12
ЗА СТРАНСТВО 1 година 40

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ се плаща по споразумение.
Адресъ: В. „ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ“ — ПЛОЩАДЪ
„ЧЕРНА ДЖАМИЯ“ № 5. ОО О
ИЗЛИЗА ВТОРНИКЪ И ПЕТЪКЪ
РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ.

Драгомиръ Пачовъ.

Траурниятъ день

28 августъ 1916—1919 год.

Паметната дата 28 августъ винаги ще говори за мощния духъ на българина на Добруджа.

Днесъ, 28 августъ т. г. се навършватъ точно 3 години отъ денятъ, въ който ромжнитъ отвлекоха изъ родна Добруджа повече отъ 30000 българи, турци и нѣмци.

Ние, добруджанци, съ трепетъ и възлание си спомняме за тая дата, защото всѣкой отъ насъ остави свои близки — бащи, майки, братя, сестри, дѣца и далечни роднини — всички наши скъпи съотечественици, откарани въ неспазни краища — гробищитъ въ Молдава съ своитъ лагери: Стефанещи, Данжени, Епурени, Делени, Репичени, Савени и още много други. Тѣ намѣриха тамъ своитъ гробове, днесъ обрасли съ бурени и коприва.

Тѣхниятъ духъ ни шапне спланиятъ приливъ на скръбта и сълзитъ:

Ромжнитъ ни отвлекоха изъ Добруджа, за да джакагъ на свѣта, че въ Добруджа има българи, а ние, драги съотечественици, знайте едно: на нашитъ кости ще се изгради свободата на милата родна Добруджа.

За тегилата на тия мжченици за нашата свобода излишно е да се спомня. За тѣхъ се писа достатъчно, но нито една дума не посвѣти на тѣхъ, нѣкой прѣдставителъ на цивилизованата и безпристрастна европейска и американска преса, не обходи никой тѣхнитъ неспазни гробове да ги надзърне и провѣри...

Като приносъ на тѣхната мжченическа смъртъ, ние разполагаме само съ безконечния мартирологъ

на отвлѣчени и избити добруджанци въ Добричъ, Сребърна, Бабукъ, Ракова, и гробищата Молдава съ своитъ лагери — гробища.

Добруджанци си спомнятъ за тия мжченици на траурна Добруджа, които съ усмивка на уста умрѣха за свободата на своята татковина, за да останатъ вѣрни на своитъ идеали.

Поклонъ прѣдъ васъ мжченици! Ние винаги си спомняме за мжченическата ви смъртъ! Огъ неа черпимъ ние поука, защото ние така ни възпитахте.

Въ тоя трауренъ за насъ день, когато нашата съдба ще се рѣшава, ние, синоветъ на страдална Добруджа, дадемъ отъ васъ, ще се поклонимъ на вашитъ смъртни останки, молейки Бога и сѣднитъ въ Версайлъ да ни дадатъ възмѣздие за вашитъ мжжни тегла.

Спете спокойни мили покойници, дѣца на страдална Добруджа. — Добруджанци изпращатъ своя поклонъ прѣдъ скъпата ви память!

Осиротелитъ жени, майки, дѣца и неджгави старци ще стоплюватъ наранената си грждъ съ утѣхата, че сънародниците имъ не ги оставиха, че за живитъ ще грѣбнатъ скоро съживителнитъ струи на свободата, независимостта, мирниятъ трудъ и културата!

Българската делегация на пътъ за Парижъ.

Въ статията подъ горното заглавие в. „Трибуна“ пише: Паметниятъ денъ 28 августъ по този въпросъ (български) е отдавна вече установенъ (български). Ние женоно отъ нашето минало: Ние женоно отъ останалите славяно-славяни, разрѣшението на балканския въпросъ да не прѣдизвика нови тѣхнитъ перспективи на бъдещи конфликти и особено, желяемъ шовинизмъ на Балкана, който е причинилъ тѣхнитъ злини тамъ, да бѣде корено прѣбвѣнъ.

Като прѣдвизваме истински не-българитъ и опасно географическо положение на Чехословенската република, въ интереса на нейната бѣща безопастностъ, трѣбва да мечтаемъ за справедливото разрѣшението на въпроса на всички малки народи; и българитъ не сѣ единъ голѣмъ царъ и на тѣхъ трѣбва да бѣде даденъ възможностъ да живѣятъ въ обществото на народитъ.

Не за сѣднитъ, никакъ ние, нито за наказанія, а мечтаемъ за спо-

разумѣние на балканскитъ народи, на които всички желяемъ трайно-щастливо бъдеще; нека въ тѣхната страна се говори сръбски или български.

Македонски апелъ.

Главниятъ свѣтъ на македонскитъ дружества въ Швейцария, прѣдставляванъ отъ своя прѣдседателъ проф. К. Стефановъ и секретаръ Б. Л. Нолджиевъ, отправилъ дню писмо до в. „Таймс“ (16.VIII 1919 г.), въ което, като изтъква, че отъ Балкани-тъ излизе искрата на всеобщия пожаръ, че македонското население въ Македония понася тежки послѣдци отъ расовия антагонизмъ и че то сѣвъ сѣвъ не е отговорно за грѣшкитъ на балканскитъ дипломати, се казва по-нататъкъ:

Ние горѣцъ молимъ, щото мирната конференция да не дава никакво внимание на интригитъ на балканската дипломация и да не допусне разчленението на нашата страна; да анулира Букурещния миръ отъ 1913 год., като създаде отъ Македония една независима държавя, подъ независимия протекторатъ на една отъ

великитъ сили. Подобно радикално разрѣшението ще осигури на всички жители безъ разлика на раса, езикъ и религия, свободно политическо и икономическо развитие и ще тури край на съперничеството и конфликтитъ на балканскитъ държави. Една независима Македония би служила за съединително звено между тѣхъ, като подготви пътя за създаването на балканската конфедерация.

Разчитайки на благороднитъ принципи на великитъ сили отъ Антантата, Главниятъ свѣтъ на македонскитъ дружества въ Швейцария, молди Върховния Миренъ Трибуналъ да даде едно справедливо и трайно разрѣшението на македонския въпросъ. За постигане на това ние молимъ:

С. С. Шанговъ.

Лобътъ на България.

Отъ всички области, които е населявало и продължава да населява българското плѣме, има една, въ която то е било извѣстно още въ VIII в. прѣдъ Христа, по свидѣтелството на античнитъ и византийскитъ и грѣцки историци слѣдъ Херодота, а именно Ионанисъ Малка, който въ VI в. слѣдъ Христа, пише, че най-старитъ жители на Балкани-тъ — мирмидонцитъ, които днесъ се наричатъ българи, обитавали Малка Скифия или Добруджа около островъ Цѣвки, родното селище на Ахилея и неговия храмъ. Този кѣтъ, извѣстенъ подъ името Малка Скифия, Бузия, Добруджа и пр. въ продължение на цѣли 25 столѣтия е билъ лобътъ на българската държавна идея, огнището на държавната мисль. И какво при ампутирането на единъ членъ отъ живъ организмъ, кръвта бѣга въ сърдцето и главата, тѣй при всѣко насилие надъ българския народъ, цѣлата му интелигенция се е концентрирала въ Добруджа — тая алма матеръ на българското плѣме.

Бударий, братъ на покрѣстения български царъ Грозъ въ V в. слѣдъ Христа се явява като магистъръ милита въ Добруджа, или Малка Скифия по него време.

Царъ Буза, чието име носи първата българска крѣпостъ въ Бузия, въ V в. подиръ Христа, пада въ войната съ готитъ, защитавайки Малка Скифия и Мизия. И неговитъ българи, веднѣга се прѣхвърлятъ въ Сирмия при вожда на генидитъ — княза Мундо, подъ чието знаме се сражаватъ противъ Сабинияна.

Ирпакъ, синъ на Асила, слѣдъ разбиането на Панонска България, иде съ своя народъ въ 458 години и се поселява въ Малка Скифия, Истерихъ, вождитъ на пѣстрата оная еми-сия отъ плѣмента, населяюща тогана днешна Мадаруеня до р. Бистрица, въ 679 година иде и се заселва въ сѣдѣта тая Малка Скифия, като яема първенецъ „жѣла“ на българското постѣжично дѣло.

Прѣславъ или Малкия Прѣславъ, фимозинъ и вѣчнозбѣгающия Перѣславъ на руския князь Сягославъ, първи египетъ подъ Дунава — азе пакъ е билъ въздигнатъ на югозападъ отъ днешна Тулча — въ днешна Добруджа.

1. Македония да бѣде въ скоро време окупирана отъ войскитъ на съюзнитъ сили, за да се тури край на мжченичеството на нашииъ братя и сестри подъ чуждото иго отъ една страна и да се гарантира приложението на принципа на самоопредѣлението отъ друга.

2. Да се допуснатъ и дѣдатъ изслушани въ мирната конференция делегатитъ на македонския народъ, достъжно неговитъ вопли и желания.

3. Да се позволи възвръщането на македонскитъ бѣжсани по тѣхнитъ домашни огнища и имъ се даде възможностъ за мирна и ползотворна дѣйностъ.

Първа срѣща и първи схватки съ източния Римъ и Византия сѣ станали въ Добруджа.

„Ее ми е драго въ Киевъ, пише Святосполкъ на майка си, българската княгиня Ольга, по добръ се живѣе въ Перѣславъ, гдѣто се стича сръбро и злато, коне, медъ, плодове и роби отъ Маджарско, Византия, Германия и цѣлия свѣтъ“...

Пада Перѣславъ и Дрьстъръ — пада и великия Прѣславъ, пада България за близо два вѣка.

Отъ Перѣславъ почва тържеството на Царска България. Тамъ почватъ първитъ побѣди на нестѣрвенитъ чръзъ грѣцки подкупъ и богата плячка, руки-плѣщца на Святослава. Затварятъ Перѣславъ и Дрьстъръ, или Силистра — затворенъ е Свѣдѣмъ за Святослава, който отива да сложи своята буйна и безмислена глава въ рѣцѣтъ на печенягитъ, сгрупани на Днѣстърскитъ прагове и дѣви бродове, по които бродатъ чакали и пасатъ дѣви биволи. Въ тѣчение на цѣли вѣкове подъ редъ, всички нашествия на готи, маджари и печенегъ сѣ ставали прѣвъ Добруджа, грѣбли славцето на свободата въ Добруджа — топло е и уютно на цѣла останала България. Бурия ли бушува по Добруджанскитъ степи, лѣсове и езера; шуми ли трѣстиката отъ Мачинъ до Круни и буци да страшно морето при Томи и Истрополъ — зловѣщи птици и бухали забукватъ надъ България...

Не рѣшава съдбата на България падането на Търново, Вадинъ и Охридъ. Има ли Добротичъ — има искра отъ надѣжда. Загасва тя — загасва и звѣздата на България слѣдъ Шишмана, слѣдъ Сграшамира, слѣдъ Ивана Владислава II. Идо робство и мъргавъ саванъ покрива тѣлото на поробена България. Минаватъ вѣкове. Дѣв Фара, като дѣв малки звѣзки, заблѣвкватъ: едната се казва Кателъ, другата е Тулча, или Тулна въ мѣчалото, гдѣто Мурталонъ и Бирисъ сключиха първия двоевъ съюзъ съ франкитъ и Людовика нѣмски. На 1866 г. въ Тулча и Браила се събира месѣща България — въ старата Алма Матеръ, и, както пилци слѣдъ отлигането на оръелъ, идатъ да сложатъ гнѣздото си, тѣй Лѣвски, Стефанъ Караджа, мж-

и дъцата имъ, безъ да имъ дадатъ време да се облякатъ, ги отнежаха при военния прокуроръ *Траянъ Александреску* и градоначалника *Цигу*. Пописуема тревога владѣше него денъ въ цѣла Тулча. Тъжна гледка представяваше градътъ. Група селяни, заловени случайно въ града, бѣха конвоирани отъ войници и на всяка стъпка биги съ прикладитъ на пушките. Тѣ бѣха задигнати ненадѣйно, и на никому отъ тѣхъ не се позволи да отиде поне за малко у дома си. Тѣхнитъ семейства не знаеха нищо за участта имъ. Никой не смѣеше да запита, дѣ сж неговитъ близки, защото веднага биваше битъ и арестуванъ.

Окръжниятъ управителъ *Шербанъ* и генералъ *Марку* играеха най-ярвената роль въ тоя печаленъ за суданци денъ. Тѣ бѣха побѣдени отъ злоба и публично манифестираха своята ненавистъ къмъ всяко българско. Тѣ явно насърчаваха чиновницитъ, войницитъ и жандармитъ да вършатъ най-безчовѣчни издѣвателства надъ мирнитъ граждани.

Въ 4 часа слѣдъ пладнѣ, като члния се разнесе изъ града вѣстята, че затворенитъ ще бѣдатъ отведени въ единъ дунавски шлепъ и откарани въ заточение. Картина бѣ сѣрпериадирателна. Ужасеното мнозинство, покрусено отъ печаль, съ съзвиз на очи искше да види, може би за послѣденъ пътъ, своитъ близки.

Покъртителна раздѣла! Прѣзъ съзвиз дъцата, женитъ, старцитъ даваха съвѣти на своитъ майки, бащи, братя и сестри, които ромънската жестокостъ пращаше на изгнание. Въ 9 часа прѣзъ нощта шлепътъ натѣпанъ съ цѣлта на тулчанското гражданство, потегли, изпратенъ отъ покъртителнитъ вопли и ридания на множеството, което ги изпращаше. Прѣзъ тая злокобна нощъ всичко, що се чувствуваше българско, не мигна. Като отъ погребение, съ съзвиз на очи, близкитъ на отвлѣченитъ се върнаха въ домоветъ си, изтрѣпнали отъ ужасъ прѣдъ неизвѣстността на утрѣшния денъ, който имъ тъмнѣше нови ужаси и нови страдания. А въ това време ромънитъ по улицитъ, площадитъ и кафенетата публично изказваха вѣроуде вото си:

— Тѣй! Плачете, скимтете дѣлаци! Варбарил! Нека и ние да чуемъ малко българска музика!

Цѣла седмица бѣ невъзможно да се излѣзе отъ дома: ромънитъ бѣха

обсѣнѣли. Всякой българинъ биваше осмиванъ, пеунанъ, руганъ, заплюванъ и битъ отъ тѣхъ.

Прѣзъ това време генералъ *Марку* издаде писмена заповѣдъ, която гласеше, че всѣхъ отъ неоткаранитъ българи, които се разбунтува или у когото се намерятъ оружје, ще бждо разстрѣляни.

Когато българската армия побѣдоносно лѣтѣше вече по добруджанскитъ полета и вихрено носѣше свободата, ромънитъ още веднѣжъ, за послѣденъ пътъ, излѣха своя гнѣвъ и своя бѣсъ надъ мирното и беззащитно часеление въ Добруджа. Отново по българскитъ домове плѣзнаха цѣли тѣлпи стрѣжари, прѣстави и офицери да правятъ обиски и да търсятъ оружје у беззащитнитъ жени, старци и дѣца. Нови шлепове се напълниха отъ невинни гражданки и граждани. Режимътъ въ тия шлепове бѣ толкова непоносимъ, че докато още стояха на пристанището една отъ отвлѣченитъ жени полудѣ отъ прѣживянитъ грозотии.

Слѣдъ като стояха два дни подъ котва, натѣпанитъ съ народъ шлепове бѣха откарани отъ два парахода къмъ Галацъ. Нови покъртителни картини! Пристанището е почернѣло отъ народъ, който като единъ човѣкъ, лѣе съ лъзи. Градътъ тѣхнитъ отъ пѣска на осиротѣлитъ дѣца отъ риданията на майкитъ, отъ воплитъ не старцитъ. Кое човѣшко сѣрдце не би се трогнало прѣдъ тая скръбна сцена.

И въ тоя моментъ, надвѣнни и нахални, ромънскитъ властици не можаха да въздържатъ своето злорадство, своята злоба. Убита отъ скръбъ, една почтена българка се приближава до ромънския окръженъ съвѣтникъ *Алексъ Аврамини*, простира ръцѣ за пощада и моли за неговото застъпничество.

— „Какъ? Милостъ? отговаря и той подигравателно. Милостъ за българитъ нѣма. Кой ти е кривъ, че си се родила българка? И, като отвърща глава отъ нея, за да увеличи още повече нейната скръбъ и онай на околнитъ просѣдени жени, той, заедно съ българомразца, *Иванъ Карали*, публично вика и се подиграва:

— Е, плачете, плачете! Има защо да плачете! Сега кой ще крѣпва въ шлепа дѣцата на труднитъ жени! Плачете, че българското племе ще се затрие отъ лицето на земята“.

Положението

Добруджанскитъ въпросъ още не е поставенъ прѣдъ погледа на Версайския аеропагъ, ала това не попрѣчи на ромънското бюро на печата да разпространява най-невѣроятни съобщения, които цѣлятъ да компрометиратъ България и поспециално добруджанското население. Вчера се събщи за намѣрени пушки и гранати, днесъ за въоръжени чети, оня денъ за български грабежи, а утрѣ — Богъ знае, какво ще измисли остроумната ромънска олигархия. Ние, добруджанци, сме въ невѣзможностъ да реагираме, защото сме откъснати отъ родната земя, защото сме откъснати и отъ Европа и Америка. Ние разчитаме само на едно: правдата и когато се появи тя, профанира все ще се.

Белно, което сме откъснати отъ родната земя, защото сме откъснати и отъ Европа и Америка. Ние разчитаме само на едно: правдата и когато се появи тя, профанира все ще се.

Ороветъ, около Земледѣлскитъ сѣ се изостратъ съ всѣки новъ Печатътъ се пълни съ разнопознати съобщения, които компрометиратъ извѣстни дѣйци. Нима и когато съсѣдитъ искатъ да ни хващатъ на кръстъ, не ще напомнимъ между ония, които ендиратъ да обновяватъ България и да лѣкуватъ незаздравитъ рани? Срамно е да се

опейскитъ вѣстници ни донесватъ, че сѣрби, гърци и сж протестирали прѣдъ

конференцията за забавянето да се връжи на българската делегация договора за миръ. Съсѣдитъ ни иматъ право: *тъй бързатъ, за да ни отнематъ възможността да освѣтимъ американскитъ и европейскитъ политици и учени глави върху купичката хули, обвинения и клевети, които въ 3 години изсипаха противъ насъ... Тѣ бързатъ! Ала конференцията не бърза... А тамъ е и нашата печалба.*

Жилищната криза слѣдва своето опустошително дѣло. Притежателитъ на здания спекулиратъ много и като че ли нѣма властъ, която да се наложи съ силата на правото и реда. Мѣста трѣбва да се отпуснатъ на бездомницитъ, кооперациитъ трѣбва да се натоварятъ съ строежа на къщи съ дългосрочно изплащане, учреждения трѣбва да се прѣнесатъ въ провинцията и т. н. Искане се работа реална, а не омувания и отлагания. Иначе ще бжде лошо.

— Доставянъ на изданията на организацията и абонаментъ за сп. „Le Mouvement Dobroudjaïn“ и за вѣстникъ „Добруджански гласъ“ става при самата организация, Площадъ Черна Джамия № 5 телефонъ 368.

— Върховниятъ Добруджански комитетъ съобщава на Добруджанскитъ бжжанци, че се търсятъ такива за работа. Желаящитъ да постѣпатъ на работа да се отнесътъ до канцеларията му.

Българитъ пакъ идатъ

Ромънитъ заловени въ лжжи. Бирницитъ тероризиратъ.

(Кореспонденция отъ границата.)

Положението въ Тутраканско прѣдъ десетина дена бѣше сравнително спокойно. Дѣйствително, бандитъ продаждаваха да обикалятъ селата, ала тѣ пристигаха и отминаваха. Изглежда, че и общинскитъ кметове, сж прѣдупрѣдени да не имъ съдѣйствуватъ съ храна и въ арести на населението. Бирницитъ обаче не сж прѣустановили събирането на данацитъ.

Ала отъ 15—16 т. м-цъ, положението пакъ почна да се влошава. По селата, изъ цѣлата околия, е прѣсната войска,

за да „запазятъ“ страната отъ евентуално българско нахлуване по времето на нашитъ избори. Въ Ромънния силно се говорѣло, че въ това време ние, българитъ, сме проектирали да нахлуемъ. Тая войска се продоволствувала отъ мѣстното население: яйца, сирене, масъ, пилета, хлѣбъ — това е ежедневната имъ джѣба, на гърба на селянитъ и разбира се неплатена. А въ това тѣ работно време да се остави работата и да се отиде въ града, да се оплаче селянинътъ за таква „дребна работа“ е неудобно и постѣ опасно.

Но, очакваното нахлуване на българитъ не стана. По границата ни не се появиха войскови части и изборитъ спокойно минаха.

Тогава? Съ какво ромънитъ трѣбна да оправдатъ своето движение? Тѣ ще го „докажатъ“. Отсамъ въ България имало организации, които цѣлили да нахлуятъ. И ето опраданіето:

На 17 т. м-цъ сл. об. въ Тутраканъ ромънскитъ жандарми декларираха отъ къмъ нашата граница 15 ромънски войника „ранени и потѣнали въ крѣви“ и прѣввѣрзани. И осеснаватъ, при охрана на границата, били нападени отъ българитъ. Каква дѣтска наивностъ! Ние, живущитъ тукъ по границата, които всѣки часъ съвѣдимъ и знаемъ що става, съ смѣхъ и възмущение узнахме за това. Никакви нападения и прѣввѣрзки не е имало отъ наша страна, нѣтъ мисълъ е имало за такъвъ проектъ. И слѣдъ всичко това, на насъ прѣдоставяме читателю да окачествите тѣхната постѣпка, както щете.

Съ подобни дѣтски и долни загадки, ромънитъ се опитваха да замѣжатъ и италианцитъ, че границата е опасана съ български войсковы части, за да имъ се развѣши и тѣмъ прѣхвърлянето на 36 полкѣтъ, квартирующъ въ Ортеица. А полка го-

товъ, отдавна вече, чака подобна заповѣдъ.

Въ единъ празниченъ денъ, когато гражданитъ сл. обидѣ сж излѣзли на разходка изъ аленитъ, въ Тутраканъ, тържествено минала една талига съ ромънски войници и верѣдѣ тѣхъ — гордо исправено, съ пушка въ ржка, единъ „български“ фелдфебелъ, заловенъ по границата... Уплахата била обща. Гражданитъ се прибрали веднага по домоветъ си, очаквайки нѣщо да става. Но италианцитъ, съ нѣкои по-рѣшителни граждани, открили играта. „Българскитъ“ фелдфебелъ, не можалъ да установи войсковата си часть, името си и родното си мѣсто. А указа се, какво мислите, — че той билъ ромънски джандаринъ, прѣоблѣченъ въ българска форма. Така ромънитъ станали за смѣхъ и на голобратитъ дѣца.

На 16 т. м-въ бирницитъ въ с. Антимово повикалъ *Ив. Кацаря* — 74 год. и *Трифонъ Г. Шанговъ* — 48 год. и имъ понесалъ да си платятъ данѣцитъ за 1916—1919 г. и то въ ромънски пари. Послѣднитъ нѣмали такива пари, вслѣдствие на това, бирницитъ подпомогнатъ отъ трима джандарми, нанесли така жестоко побой на старцитъ, та сж ги оставили

Отъ наследницитъ на *П. Михайловъ* отъ с. Антимово, който прѣзъ 1916 год. бѣ арестуванъ отъ ромънцитъ и умрѣ въ Букурещъ въ резултатъ на силенъ побой и на когото питейното заведение сж сжщата година бѣ подпадено и изгорѣ, но пакъ отъ ромънцитъ, бирника иска данѣкъ занаятие отъ сжщитъ за 1916—1919 г. Нещастната вдовица съ четири невръстни дѣца протестираше, плакала, молила се, ала нищо не укротавя жестокния ромънинъ.

Мѣстнитъ власти въ с. Тюркъ-Смалъ сж реквизирали вълнати. Гдѣто нѣта такава, прибирали вълненитъ платове.

Навсѣкѣдъ бирницитъ усилено почнаха да събиратъ данѣцитъ въ ромънски пари, за 1916—1919 год. Слѣдъ бирницитъ сж вървѣли търговци за услуга на населението, за да ги снабдятъ съ ромънски пари, сѣрѣшъ закупуване на храна и други продукти. Така, тая чужда полицейска и финансова властъ, безмилостно тероризира и оголва населението въ Добруджа. Това се върши прѣдъ очитъ на културна Европа и въ времена, когато правата на човѣка още личатъ на знамето въ борбата на народитъ. Изглежда, че тия права се респектиратъ само, когато е силата задъ тѣхъ, дори и сега, когато силата се обяви за отрицание на свободата. Времена!

С. П. Б.

ХРОНИКА

— Върховниятъ Добруджански Комитетъ по случай 28 августъ, изказва своитъ съболезнования на всѣхъ добруджанци, които иматъ близки, осинавили своитъ кости въ грошищата на Молдова и нейнитъ лагери.

— Една годишнина. Спесанието „Le Mouvement Dobroudjaïn“, защитникътъ на добруджанската кауза прѣдъ вѣнния свѣтъ, по случай 28 авг. излиза въ трауръ съ богато съдържание, по случая, и 8 клѣшета изъ ромънскитъ жестокоеси. Между другитъ статии е и тая подъ заглавие: „Траурния денъ на Добруджа“ отъ главния редакторъ г. Драгомиръ Павловъ. Броя струва 50 ст. Прѣпорѣчваме го горѣщо на нашитъ читатели.

† *Георги Кирковъ*, лидеръ на тѣсносоциалистическата партия почина. Той посѣти цѣлия си животъ въ защита на онеправданитъ и потиснатитъ. Миръ на праха му и съжаления къмъ неговитъ близки

— Върховниятъ Добруджански Комитетъ е наредилъ прѣдъ провинциалнитъ си организации да се направятъ панахиди на 28 того, по сл. траурнитъ дни въ Добруджа.

— Читателитъ ни виждатъ, че редица благодѣтелни хора се притичатъ съ помощитъ си и облекчаватъ мжжитъ и страданията на добруджанския бжжанецъ, дошълъ въ границитъ на свободна България,

Ние апелираме къмъ добритъ сѣрца да не забравятъ бжжанцитъ. Съ своята помощъ тѣ ще изтрѣятъ много съзвиз и ще задоволятъ най-насмѣнитъ нужди на хиляди нещастници.

— Канцеларията на Добруджанския комитетъ въ София се помѣщава на площадъ „Черна Джамия, № 5. Все тамъ се помѣщава и Софийското дружество „Добруджа“, телефонъ 368.

— Къмъ добруджанскитъ бжжанци. Комисията за раздаване помощи на бжжанцитъ въ София, се помѣщава на улица 6 септемврий.

Редакцията и административната на сп. „Le Mouvement Dobroudjaïn“ се помѣщава на площадъ „Черна Джамия, № 5.

Годишенъ абонаментъ: за България — 18 л., за 6 мѣсеца — 9.

Телефонъ на главния редакторъ 368 и 1186.

Делегатитъ отъ съборитъ въ Бабадагъ се умоляватъ да съобщатъ точнитъ си адреси въ най-непродължително време въ Върховния Добруджански Комитетъ.

